

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **S. P.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 kwietnia 2018 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego VI Wydziału
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka .../17,

odmawiające przyjęcia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI Ka .../17, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt IX K .../14, skazujący S. P. za 3 przestępstwa.

W ustawowym terminie skazany złożył wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie mu uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.

Zarządzeniem Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 maja 2017 r. na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwano skazanego do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku, pod rygorem odmowy jego przyjęcia, poprzez wskazanie, czy wniosek dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, bądź jedynie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

W określonym terminie skazany nie uzupełnił wniosku, a wysłana do niego korespondencja została zwrócona Sądowi jako nie podjęta w terminie przez adresata, mimo dwukrotnego awizowania.

Zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2017 r. Przewodniczący VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G. na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 i 3 k.p.k. oraz art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku, motywując tę decyzję nieuzupełnieniem przez skazanego wniosku w określonym terminie.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany S. P., wnosząc o jego uchylenie i przywrócenie terminu do uzupełnienia wspomnianego braku formalnego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. W uzasadnieniu podał, że pomimo korzystania z usługi sms – owego awiza, nie został powiadomiony o oczekującej na odebranie przesyłce zawierającej zarządzenie z dnia 4 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 15 listopada 2017 r., IV KZ 33/17, uchylił zaskarżone zarządzenie. Przekazując sprawę do ponownego rozpoznania, Sąd Najwyższy wskazał na potrzebę zweryfikowania podnoszonych w zażaleniu okoliczności.

Po uzyskaniu od Poczty Polskiej pisma wyjaśniającego, Zastępca Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G. ponownie odmówił przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI Ka .../17.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany, podnosząc, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa materialnego, polegającym na przyjęciu, iż Poczta Polska, świadcząc usługę eINFO: awizo, inaczej traktuje przesyłki pochodzące z sądu, a inaczej przesyłki nadawane listem poleconym przez innych nadawców.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i dlatego nie zostało uwzględnione.

Obowiązujące uczestników procesu karnego zasady doręczania pism regulowane są przepisami Kodeksu postępowania karnego. Wprowadzając zasadę, że pismo doręcza się adresatowi osobiście, unormowania kodeksowe przewidują możliwość doręczenia zastępczego, stosowanego w przypadku niemożności dokonania doręczenia pisma w sposób określony w art. 132 k.p.k.

Zgodnie z dyspozycją art. 133 § 2 k.p.k. warunkiem uznania, że pismo zostało doręczone jest dwukrotne umieszczenie zawiadomienia w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono. Podkreślić przy tym trzeba, że doręczenie pism procesowych nie musi być dokonywane wyłącznie przez Poczta Polską, co oznacza, że w myśl art. 133 § 1 k.p.k. awizowana korespondencja może być postawiona nie tylko w placówce pocztowej, ale również w najbliższej jednostce Policji albo we właściwym urzędzie gminy.

Korzystanie przez stronę ze świadczonej przez operatora pocztowego dodatkowej usługi elektronicznego awizowania nie zmienia określonych w art. 133 § 1 i 2 k.p.k. zasad doręczenia zastępczego.

Informacja, którą Sąd Okręgowy w G. uzyskał od Poczty Polskiej S.A. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że S. P. został powiadomiony o oczekującej na odbiór korespondencji w sposób czyniący zadość wymogom określonym w art. 133 § 2 k.p.k. W tym stanie rzeczy Zastępca Przewodniczącego Wydziału VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G. słusznie uznał wysłane do skarżącego wezwanie do uzupełnienia braku formalnego za doręczone, czego konsekwencją była odmowa przyjęcia wniosku o uzasadnienie wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszej sprawie, trudno byłoby jednak uznać, że podnoszony przez skarżącego brak powiadomienia go w ramach usługi eINFO: awizo o oczekującej przesyłce jest bez znaczenia. Nie ulega wątpliwości, że korzystanie z tego rodzaju usług oferowanych przez największego krajowego operatora pocztowego, powinno dawać stronie pewność uzyskania oczekiwanych informacji. Dlatego nieotrzymanie przez S. P. sms – a z informacją o awizowanej przesyłce stanowi okoliczność, którą należałoby poddać ocenie z perspektywy warunków przywrócenia terminu zawitego.

Nie przesądzając w żadnym wypadku kwestii zasadności ewentualnego wniosku, którego rozpoznanie będzie leżało w gestii Sądu Okręgowego, przyjąć trzeba, iż nic nie stoi na przeszkodzie, aby skarżący z zachowaniem siedmiodniowego terminu wystąpił o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.

Sąd Najwyższy nie traci z pola widzenia postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 lipca 2017 r., którym odmówiono S. P. przywrócenia terminu do uzupełnienia braków formalnych wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia. W sytuacji jednak, gdy oczywistym jest, że termin do uzupełnienia braków formalnych nie jest terminem zawitym, a jego niedotrzymanie uczyniło dotknięte tymi brakami pismo bezskutecznym, złożony przez oskarżonego wniosek, odczytywany zgodnie z dyspozycją art. 118 § 1 k.p.k., należało potraktować jako wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

kc